

har det ikke Spor med Sandheden at gøre. Min højtærede Kollega Handelsministeren har haft Lejlighed til, da han talte i Landstinget under første Behandling af Aktieloven, at sige, at man har undersøgt dette Forhold for de omliggende Lande og ikke fundet noget, der bekræftede en saadan Udtalelse. De „omliggende Lande“ er jo et lidt vagt Begreb; jeg har derfor bedt min Kollega oplyse mig om, hvor Undersøgelsen har fundet Sted, og den har fundet Sted med Hensyn til Norge, Sverige, Svejts, Frankrig, Nederlandene, England, Island og Tyskland og desuden for Amerikas Vedkommende, hvor det vistnok hører under det, der kaldes „states“-Lovgivning, altsaa Lovgivning for de enkelte Stater, for New York og Washington: ingen Steder findes der nogen saadan Bestemmelse.

Medens jeg saaledes har omtalt de Klagepunkter og Beskyldninger, der er rejst mod mig, kommer der allerede straks noget nyt i Luften. Vi har nu hørt om, hvad Bankkommissionens Betænkning siger om Ballin-Konsortier, og da det ærede Medlem Hr. Stauning forleden Dag talte om disse Aktieselskaber, der blev stiftet, slog det ned i mig: mon jeg ikke skulde have nogen Aktier i Ballin & Hertz? Nu har jeg undersøgt Sagen, og for at det ikke skal siges om mig, at jeg vil fare fort i min Synd og vedblivende skjule, vil jeg nu komme med den Bekendelse, at det kan jo være, at jeg, hvis Listen over de 400 kommer frem, kunde findes paa den eller maaske sættes i Forbindelse med den. Jeg har forhørt i Landmandsbanken og faaet den Besked, at den 8. November 1916 henlagdes i mit Depot 20 000 Forenede Skotøjsfabrikkers-Aktier, betalte samme Dag med 22 000 Kr.; disse ombyttedes den 14. Juni 1918 med 14 000 Ballin & Hertz-Aktier, som endnu befundt sig i mit Depot, den Gang det i 1921, da jeg forlod Landmandsbanken, blev flyttet over til Privatbanken, og der ligger de endnu den Dag i Dag, og de er efter den Opgivelse, jeg fik fra Privatbanken, nu 490 Kr. værd. Det er jo muligt, at der kan rettes alvorlige Bebrejdelser mod mig i den Anledning, men jeg har altsaa fundet det rigtig at gøre opmærksom paa, hvorledes Forholdet ligger, for at der ikke senere skal siges, at jeg har villet skjule det.

Medens Socialdemokratiets Ordfører og de Radikales Ordfører har rettet deres groveste og stærkeste Artilleri imod mine Køb og Salg af Aktier i Det For-

enede Dampskibsselskab, er der jo kommet ganske kraftige Sidehug — Kavaleriet har manøvreret paa Flankerne, tror jeg det hedder — med Hensyn til min Administration: 24 Mill. Kr. har han smidt ud, det er Resultatet. Nu vil jeg gerne sige, at naar man skal bedømme et Køb som det, jeg foretog — og det er nærmest det, der bliver kritiseret, og det er derfor, jeg vil dvæle derved — af de to Dampskibsselskaber „Gorm“ og „Dansk Russisk“, er det jo dog ikke alene et retfærdigt, men et naturligt og rimeligt Krav, at man først stiller sig klart: Var der overhovedet Grund for den Mand til at købe nogle Skibe? Og hvis man da kommer til det Resultat: Ja, det var dog maaske ganske rimeligt, saa er der Grund til at diskutere: Hvad betalte han for dem? Kunde han have faaet dem billigere? Var det i det hele taget en rimelig Historie?

Nu vil jeg sige om Bankkommissionens Beretning, at jeg jo godt forstaar, hvorledes den er skrevet. Jeg ved jo, hvad dens Opgave var. Det var de tørre Fakta, den skulde bringe frem; men den havde ingen Pligt til at sætte de forskellige Ting, den omtaler, i bestemt Relation til Tider og Forhold, saaledes som de var i det Øjeblik, Dispositionerne blev truffet. Og naar nogen nu vil kritisere og fordømme eller bedømme, hvad jeg har gjort i Slutningen af 1919, saa er der mange og store Ting at tage Hensyn til. Det burde da først undersøges, hvorledes hele Verdenssituationen var, om der var Grund til at tro, at Skibsfarten vilde faa ikke en evigtvarende Guldalder, men at den dog havde en rimelig Tid for sig til at tjene Penge i, og der er Grund til at se paa, hvorledes Forholdene i det hele var her i Landet. Her laa det jo saadan, at vi alle haabede paa ikke alene at kunne knytte det sønderjydske gamle Land til os, men ogsaa haabede paa paa andre Maader at kunne holde fast paa, hvad vi havde vundet under Krigen. Havnen udvidedes, Selskaber tog fat med Kraft, og Det Forenede Dampskibsselskab maatte ifølge alle sine gamle Traditioner være et vigtigt og nødvendigt Led i denne Udvidelse og i denne Holden fast paa, hvad der var vundet.

Hvordan var nu Det Forenede Dampskibsselskab rustet til at møde denne Opgave paa dette Tidspunkt? Paa dette Tidspunkt lige efter Krigen stod Det Forenede Dampskibsselskab med et Tab af over 30 Skibe dels ved Torpedering og dels paa anden Maade; de Nybygninger, der var bestilt,